

Piotr Wrona*

**UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO Z DNIA 17 KWIETNIA 2015
ROKU, SYGN. AKT III CZP 9/15, LEX NR 1665869**

Streszczenie

Przedstawiona glosa dotyczy problemu możliwości prowadzenia egzekucji z nieruchomości, wobec której została zniesiona współwłasność ustawowa małżeńska, gdy tylko jeden z małżonków jest dłużnikiem. Dodatkowa komplikacja zagadnienia wynika ze zbycia przedmiotowego majątku przed dokonaniem jego podziału. Dochodzenie roszczeń przez wierzyciela jest możliwe, z uwagi na uzyskanie orzeczenia uznającego czynność zbycia nieruchomości będącej przedmiotem egzekucji za bezskuteczne wobec niego. Autor w sposób krytyczny odnosi się do tez przedstawionych przez Sąd Najwyższy, wskazując, że specyfika omawianego zagadnienia wyklucza stawianie na jego podstawie ogólnych tez dotyczących prowadzenia egzekucji z niepodzielonego majątku, wobec którego została zniesiona współwłasność, gdy tylko jeden ze współwłaścicieli jest dłużnikiem.

Słowa kluczowe: egzekucja, współwłasność ustawowa małżeńska, skarga pauliańska, podział majątku, zniesienie współwłasności

Wierzyciel jednego z małżonków po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej może prowadzić egzekucję z udziału tego małżonka we własności nieruchomości wchodzącej poprzednio w skład majątku wspólnego.

---

* mgr Piotr Wrona, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego; e-mail: piotr.wrn@gmail.com

Glosa krytyczna

1. W stanie faktycznym omawianego orzeczenia dłużniczka wraz z mężem zniosła w drodze umowy wspólność ustawową małżeńską. Następnie małżonkowie bez dokonania podziału majątku objętego współwłasnością darowali na rzecz syna nieruchomości stanowiącą ich własność. Wierzyciel małżonki, dysponujący tytułem wykonawczym tylko przeciwko niej, uzyskał na podstawie art. 532 k.c. uznanie powyższej czynności za bezskuteczną i skierował egzekucję do udziału w nieruchomości należącego wcześniej do dłużniczki. W trakcie prowadzonej egzekucji wierzyciel wniósł o dokonanie opisu i oszacowania udziału, z którego była prowadzona egzekucja. Komornik sądowy oddalił wniosek, co skutkowało złożeniem skargi przez wierzyciela. Sąd Rejonowy rozpatrując przedstawione zagadnienie, oddalił skargę, stwierdzając, że nieruchomość jest przedmiotem wspólności ustawowej małżeńskiej, natomiast warunkiem przystąpienia do opisu i oszacowania w rozpatrywanej sprawie jest dysponowanie przez wierzyciela tytułem wykonawczym wystawionym również przeciwko małżonkowi dłużniczki. W wyniku wniesionego przez wierzyciela zażalenia Sąd Okręgowy przedstawił do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne oparte na pytaniu, czy w powyższym stanie faktycznym wierzyciel jednego z małżonków może prowadzić egzekucję z ułamkowej części nieruchomości, czy też zaspokojenie jego wierzytelności powinno nastąpić przez zajęcie prawa dłużnika do żądania podziału majątku wspólnego (art. 912 k.p.c.), a po przeprowadzeniu udziału skierowanie egzekucji do tej nieruchomości, jeżeli przypadnie dłużnikowi. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, że w chwili darowizny nieruchomości nie była już objęta wspólnością ustawową dłużniczki i jej męża oraz przychylił się raczej do drugiej ze wskazanych powyżej możliwości prowadzenia egzekucji z majątku dłużniczki.

Problem związany z omawianym zagadnieniem dotyczy dopuszczalności prowadzenia egzekucji z majątku wspólnego małżonków, po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej, bez dokonania podziału majątku wspólnego. Wątpliwość budzi przede wszystkim dopuszczalność egzekwowania z majątku wspólnego małżonków przez wierzyciela, który nie dysponuje tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko obojemu małżonkom. Równie istotna jest odpowiedź na pytanie, jaki wpływ na przedstawione w powyższym stanie faktycznym zagadnienie ma okoliczność zbycia przez małżonków składnika majątkowego objętego wspólnością.

2. Ocenę przedstawionego zagadnienia Sąd Najwyższy rozpoczął od analizy treści księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, której dotyczy wniosek egzekucyjny. Z ustaleń sądu wynika, że ani dłużniczka, ani jej mąż nie ujawnili w księdze wieczystej, której dotyczy prowadzona egzekucja, zmiany charakteru przysługujących im praw, w związku ze zniesieniem wspólności ustawowej małżeńskiej. Obecnie jako właściciel nieruchomości widnieje syn małżonków. Wnioski wierzyciela dotyczą udziału w wysokości 1/2 w nieruchomości, który należał do dłużniczki przed jej zbyciem, zaś w dziale trzecim prowadzonej dla niej księgi wieczystej ujawnione są dwa wpisy. Jeden dotyczy zajęcia nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko dłużniczce, drugi zaś zajęcia dokonane w umorzonym już postępowaniu prowadzonym przeciwko małżonkowi dłużniczki w celu wyegzekwowania kosztów postępowania ze skargi pauliańskiej. Obie egzekucje skierowane były do nieruchomości lokalowej, nie zaś do udziałów w niej. Sąd Najwyższy wskazał, że egzekucja z ułamkowej części nieruchomości jest innym sposobem egzekucji niż egzekucja z nieruchomości, a sposób ujawnienia zajęcia w niniejszej sprawie powoduje rozbieżności pomiędzy oznaczeniem przedmiotu egzekucji we wniosku wierzyciela a treścią wpisu, z którego wynika, że egzekucja jest prowadzona z inną – faktycznie nietoczącą się już – egzekucją.

Argumentacja Sądu Najwyższego dotycząca meritum sprawy oparta została zarówno na przesłankach zawartych w przepisach prawa materialnego procesowego, jak i na dotychczasowym dorobku orzeczniczym. Odnosząc się do przepisów prawa materialnego, Sąd Najwyższy wskazał, że z chwilą ustania wspólności ustawowej małżeńskiej wygasa ustalone w art. 42 k.r.o. wyłączenie możliwości zaspokojenia się wierzyciela jednego z małżonków z udziału, który w razie ustania wspólności przypadnie temu małżonkowi w majątku wspólnym. Natomiast art. 43 § 1 k.r.o. stanowi, że każdy z małżonków ma równy udział w majątku wspólnym. Z uwagi na powyższe, majątek wspólny po ustaniu wspólności małżeńskiej ma status współwłasności w częściach ułamkowych, co wystarczająco uzasadnia dopuszczalność prowadzenia egzekucji z udziałów w tych przedmiotach, ponieważ stanowią one zbywalne składniki majątkowe dłużnika. Zdaniem Sądu Najwyższego przepis art. 1036 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. uzależnia od zgody małżonka jedynie rozporządzenie udziałem w przedmiocie należącym do majątku wspólnego, co nastąpić może tylko w drodze czynności cywilnoprawnej. W stanie faktycznym podstawą przeniesienia udziału w majątku wspólnym nie byłoby natomiast oświadczenie woli stron, lecz prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności. W związku z czym nie doszłoby wówczas do rozporządzenia w myśl art. 1036 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o.

Najważniejszym argumentem odnoszącym się do przepisów proceduralnych wskazanym w uzasadnieniu orzeczenia jest uznanie, że odesłanie zawarte w art. 46 k.r.o., które nakazuje do majątku małżeńskiego po ustaniu wspólności ustawowej odpowiednie stosowanie przepisów o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku, dotyczy jedynie przepisów prawa materialnego, nie obejmuje zaś przepisów prawa proceduralnego, w tym w szczególności art. 779 § 1 k.p.c. W myśl tego przepisu do egzekucji ze spadku konieczny jest – aż do działu spadku – tytuł egzekucyjny przeciwko wszystkim spadkobiercom. Sąd Najwyższy wskazał, że do czasu podziału majątku wspólnego każdemu z małżonków przysługuje uprawnienie do zgłoszenia żądania ustalenia nierównych udziałów w tym majątku, jednakże nie uznał tego za przesłankę przemawiającą przeciwko dopuszczalności egzekucji z udziału w niepodzielonym majątku. Zdaniem Sądu Najwyższego fakt, że na małżonków nie został nałożony żaden termin dokonania podziału, w pełni uzasadnia tezę, iż w obrocie prawnym należy przyjmować, że oboje z nich mają równe udziały w majątku wspólnym, aż do uprawomocnienia się orzeczenia stwierdzającego nierówne udziały w majątku wspólnym.

3. Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, że teza odnosząca się do możliwości prowadzenia egzekucji z udziału małżonka we własności nieruchomości wchodzącej poprzednio w skład majątku wspólnego nie zasługuje na uwzględnienie. Również przedstawione przez Sąd Najwyższy argumenty dotyczące zarówno zagadnień wstępnych, jak i meritum sprawy, budzą uzasadnione wątpliwości. Egzekucja z udziału w nieruchomości nie stanowi odrębnego sposobu egzekucji od egzekucji z nieruchomości¹ (podobnie jak egzekucja z użytkowania wieczystego), lecz mieści się w ramach sposobu egzekucji z nieruchomości z zachowaniem pewnych odrębności wynikających z art. 1004–1013 k.p.c. Również sposób ujawnienia zajęcia w księdze wieczystej nie wskazuje na prowadzenie dwóch egzekucji. Stosownie do treści art. 924 § 2 k.p.c., w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego komornik składa wniosek o wykreślenie z księgi wieczystej wpisu o wszczęciu egzekucji lub o usunięcie wniosku o wszczęcie egzekucji ze zbioru dokumentów. Jednakże dotyczy to tylko postępowań wszczętych po dniu 3 maja 2012 r.² W postępowaniach egzekucyjnych wszczętych przed tą datą (a z przedstawionych informacji wynika, że postępowanie egzeku-

¹ Zob. K. Pietrzykowski, w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie egzekucyjne*, red. T. Erciński, Warszawa 2012, s. 186.

² 3 maja 2012 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r., nr 233, poz. 1381) zmieniająca procedurę w tym zakresie.

cyjne prowadzone przeciwko małżonkowi dłużnika zostało wszczęte wcześniej) to na dłużniku ciążył obowiązek wykreślenia wpisów dokonanych w umorzonych postępowaniach. Wpis ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji nie ma charakteru konstytutywnego, zaś brak wykreślenia ostrzeżenia z działu III księgi wieczystej nie oznacza, że egzekucja jest ciągle prowadzona (przesądzą o tym akta komornicze).

Zagadnieniem bardziej skomplikowanym jest natomiast możliwość prowadzenia egzekucji w przedmiotowym postępowaniu z udziału w nieruchomości. Prawidłowe rozwiązanie omawianego problemu wymaga analizy charakteru prawnego majątku wspólnego małżonków po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej, a przed dokonaniem podziału. Ustanie wspólności małżeńskiej może być następstwem różnych zdarzeń, wśród których tylko część związana jest z wygaśnięciem małżeństwa, np. rozwód, śmierć jednego z małżonków. Niektóre zdarzenia jednak, pomimo trwania małżeństwa, wyłączają wspólność, np. zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej, sądowe ustalenie rozdzielności majątkowej, ubezwłasnowolnienie jednego z małżonków, ogłoszenie upadłości jednego z małżonków. Skutki ustania wspólności ustawowej małżeńskiej są natomiast zróżnicowane, w zależności od jego przyczyn³. Wskazać należy, że zmiana charakteru współwłasności nie prowadzi do jej wyłączenia. Z chwilą ustania wspólności łącznej powstaje majątek, w którym udziały określone są ułamkiem⁴. W omawianej sprawie zachodzi dodatkowa okoliczność, jaką jest dalsze trwanie małżeństwa pomimo ustania wspólności małżeńskiej. W doktrynie słusznie wskazano, że w takim przypadku zgodnie z treścią art. 46 k.r.o. stosuje się wprost przepisy zawarte w art. 31–46 k.r.o., a jedynie odpowiednio (w zakresie nieunormowanym w kodeksie) przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku⁵. Ustanie wspólności ustawowej małżeńskiej bez rozwiązania małżeństwa oraz bez dokonania podziału majątku nie wyłącza zastosowania wobec majątku małżonków powyższych uregulowań, wśród których istotne znaczenie dla omawianego problemu ma art. 41 k.r.o. Zgodnie z powyższym przepisem wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku wspólnego małżonków, jeżeli źródłem zobowiązania jest czynność prawna dokonana za zgodą drugiego małżonka. Jeżeli wskazane powyżej warunki nie zostaną spełnione, wierzyciel, oprócz majątku

³ Tak E. Skowrońska-Bocian, *Małżeńskie ustroje majątkowe*, Warszawa 2010, s. 28.

⁴ Por. E. Skowrońska-Bocian, *Komentarz do art. 46 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego*, LEX 2015.

⁵ Za G. Jędrejek, *Zarząd majątkiem wspólnym małżonków*, Warszawa 2012, s. 195.

osobistego dłużnika, może żądać zaspokojenia tylko z określonych składników majątku wspólnego⁶.

W uzasadnieniu omawianego orzeczenia słusznie wskazano, że wierzyciel może skierować egzekucję do prawa majątkowego dłużnika pod warunkiem, że prawo to jest zbywalne. Udział w przedmiocie będącym częścią majątku wspólnego małżonków podlega zbyciu, jednak jego zbywalność obarczona została ograniczeniami wynikającymi z art. 1036 k.c.⁷ Powyższy przepis stanowi, że rozporządzenie udziałem w majątku wspólnym wymaga zgody pozostałych współwłaścicieli. W przypadku braku zgody rozporządzenie jest bezskuteczne o tyle, o ile naruszałoby uprawnienia przysługujące pozostałym współwłaścicielom. Zawarta w przepisie sankcja określana jest jako bezskuteczność względna, działająca z mocy samego prawa w przeciwieństwie do bezskuteczności następującej z mocy orzeczenia sądowego (art. 59 k.c., art. 527 k.c.)⁸, ewentualnie jako bezskuteczność przedmiotowo-względna, przeciwstawiana bezskuteczności podmiotowo-względnej⁹. Sankcja zawarta w art. 1036 k.c. nie oznacza bezskuteczności rozporządzenia udziałem w przedmiocie należącym do majątku wspólnego, jednakże współwłaściciel po dokonaniu rozporządzenia udziałem może żądać dokonania podziału majątku wspólnego tak, jakby nie został on zbyty. Rozporządzenie składnikiem majątkowym jednak nie następuje jedynie na podstawie czynności prawnych, ale jest następstwem wszelkich zdarzeń mieszczących się w zakresie pojęcia zdarzenia cywilnoprawnego (w tym orzeczeń sądowych oraz decyzji administracyjnych). Zdarzenia cywilnoprawne to takie fakty, z którymi hipotezy norm wiążą określoną w dyspozycjach norm konsekwencje cywilnoprawne, których skutki polegają na powstaniu stosunku cywilnoprawnego, zmianie jego podmiotu, treści bądź na zgaśnięciu stosunku cywilnoprawnego¹⁰. Wydane przez sąd prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności mieści się w ramach zdarzeń cywilnoprawnych i zmierzałoby w przedmiotowym postępowaniu do rozporządzenia udziałem dłużniczki.

⁶ Por. T. Mróz, *Zgoda małżonka na dokonanie czynności prawnej w ustroju majątkowej wspólności ustawowej*, Warszawa 2001, s. 181.

⁷ Por. J. Kremis, w: *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. E. Gniewek, P. Machnikowski, Warszawa 2014, s. 1873.

⁸ M. Kłos, *Wspólność majątku spadkowego*, Warszawa 2004, s. 114.

⁹ M. Pyziak-Szafnicka, *Ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika*, Warszawa 1995, s. 163.

¹⁰ Za Z. Radwański, A. Olejniczak, *Prawo cywilne – część ogólna*, Warszawa 2013, s. 215.

Ponadto wskazać należy, że stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym art. 46 k.r.o. nie zawiera odesłania do procesowych przepisów dotyczących możliwości prowadzenia egzekucji ze spadku, wywołuje uzasadnione wątpliwości. Przedstawiona powyżej teza nie uwzględnia istoty odesłań, które w tekstach prawnych służą nie tylko uzyskaniu skrótowości tekstu prawnego, ale również jego spójności. Zgodnie z powyższym ocena, czy art. 779 § 1 k.p.c. znajdzie zastosowanie w związku z art. 46 k.r.o., powinna opierać się na kryterium przedmiotowym. W treści art. 46 k.r.o. ustawodawca posłużył się najbardziej ogólnym i nieprecyzyjnym argumentem użytym w zwrocie odsyłającym, co powinno zmusić odbiorcę tekstu prawnego do poszukiwań relewantnej treści w wielu tekstach prawnych¹¹. Stosując tak ogólnie określone odesłanie, nie można zawęzić jego zakresu jedynie do przepisów regulujących zagadnienia związane ze współwłasnością spadkową zawartą w przepisach Kodeksu cywilnego¹². Przedmiotem uregulowania art. 779 § 1 k.p.c. jest egzekucja z majątku spadkowego, w związku z czym z uwagi na odesłania znajdujące się w art. 46 k.r.o. wierzyciel powinien dysponować tytułem egzekucyjnym wystawowym przeciwko dłużniczce oraz jej współmałżonkowi.

Przepis art. 779 § 1 k.p.c. pozostaje w ścisłym związku z przepisami prawa materialnego, a jego znaczenie wyraża się w tym, że chroni interesy związane z prawidłowym przeprowadzeniem działu spadku¹³. Wskazać należy, że sprzedaż udziału w niepodzielonym majątku wspólnym po ustaniu współwłasności małżeńskiej uniemożliwiłaby dokonanie prawidłowego działu w takim samym stopniu, w jakim sprzedaż egzekucyjna udziału należącego do spadku. Odesłanie zawarte w art. 46 k.r.o. dotyczy również art. 779 § 1 k.p.c., co znajduje swoje uzasadnienie zarówno w wykładni językowej, jak i funkcjonalnej. Brak jest podstaw do stawiania interesu wierzyciela ponad interes współmałżonka, szczególnie że ten pierwszy dysponuje odpowiednimi środkami prawnymi w postaci zajęcia prawa dłużnika, z mocy którego może on żądać działu majątku wspólnego

¹¹ Za A. Malinowski, *Redagowanie tekstu prawnego. Wybrane wskazania logiczno-językowe*, Warszawa 2008, s. 180–181.

¹² W tym miejscu wskazać należy na normę prawa procesowego zawartą w art. 567 k.p.c., która nakazuje w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami stosować przepisy o dziale spadku. Stanowić to może wskazówkę interpretacyjną, iż również na gruncie prawa procesowego ustawodawca nakazuje stosować przez analogię przepisy dotyczące spadku niepodzielonego.

¹³ Z. Szczurek, w: *Kodeks postępowania cywilnego postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz*, red. Z. Szczurek, Sopot 2013, s. 241–242.

(art. 912 k.p.c.)¹⁴, a następnie skierowania egzekucji do tej części nieruchomości, która przypadnie dłużnikowi.

Na poparcie swoich tez Sąd Najwyższy przywołuje wiele orzeczeń, wskazujących na zmianę sytuacji prawnej przedmiotów objętych bezudziałową wspólnością majątkową, w następstwie której stają się one współwłasnością małżonków w częściach ułamkowych. Jednakże orzeczenia te dotyczą sytuacji związanych z rozводом bądź separacją. Wśród dorobku orzeczniczego, odnoszącego się bezpośrednio do stanów faktycznych analogicznych do stanu faktycznego związanego z omawianym zagadnieniem, przeważają stanowiska opowiadające się za niedopuszczalnością prowadzenia egzekucji z udziału w niepodzielonym majątku wspólnym. Jako przykład można wskazać postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1998 r., zgodnie z którym „między małżonkami po ustaniu wspólności ustawowej istnieje szczególny rodzaj wspólnoty, do której stosuje się – z pewnymi ograniczeniami – przepisy o współwłasności ułamkowej. Wspólnoty tej jednak nie można zakwalifikować jako współwłasności ułamkowej, gdyż posiada ona taki zespół cech, który nie mieści się w ramach tej współwłasności”¹⁵.

Kwestią całkowicie pominiętą przez Sąd Najwyższy, a której należy przypisać kluczowe znaczenie dla omawianego problemu, było zbycie przez małżonków nieruchomości i uzyskanie przez wierzyciela orzeczenia stwierdzającego bezskuteczność powyższej czynności. Wskazać należy, że czynność obarczona bezskutecznością względną wywołuje wszelkie związane z nią skutki prawne, a jedynie jest bezskuteczna wobec wierzyciela. Oznacza to, że wierzyciel może zaspokoić się z określonego składnika tak, jakby nigdy nie wyszedł z majątku dłużnika¹⁶, co nie wpływa na ważność czynności w pozostałym zakresie. Należy podkreślić, że czynność uznana za bezskuteczną wobec wierzyciela wywołuje wszelkie skutki, stosownie do treści art. 56 k.c., w tym w szczególności wobec osoby, z którą czynność została dokonana¹⁷. W omawianym stanie faktycznym małżonkowie darując nieruchomość na rzecz syna, wyłączyli ją ze swojego majątku wspólnego przed dokonaniem jej podziału. Czynność wywołała wszelkie skutki zamierzone przez strony. Stosownie do treści art. 199 k.c., za wspólną

¹⁴ Szerzej na temat procedury prowadzenia egzekucji z innych praw majątkowych M. Koerner, *Egzekucja z innych wierzycielności i innych praw majątkowych*, Sopot 2011, s. 55.

¹⁵ Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1998 r. I CKU 121/97 (niepubl.).

¹⁶ Zob. W. Popiołek w: *Kodeks cywilny. Tom II*, red. K. Pietrzykowski, Warszawa 2015, s. 235.

¹⁷ Por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1995 r., I CRN 218/95, LEX nr 24933.

zgodą małżonkowie mogli zbyć przedmiot objęty współwłasnością, niezależnie od charakteru tej współwłasności. Zbycie przedmiotu oznacza, że stał się on własnością osoby trzeciej, niezależnie od uznania tej czynności za bezskuteczną wobec wierzyciela. W związku z czym ewentualne postępowanie działowe między małżonkami nie obejmuje zbytej nieruchomości. Uznać należy, że w takiej sytuacji zastosowanie znajdzie art. 43 k.r.o., zgodnie z którym udział dłużniczki w nieruchomości wynosi jedną drugą. W związku ze zbyciem nieruchomości ustawowe określenie wysokości udziału staje się ostateczne, ponieważ wyłączona zostaje możliwość określenia innej wysokości udziału w tej nieruchomości.

W przedmiotowym stanie faktycznym egzekucja powinna być prowadzona z udziału dłużniczki w nieruchomości, ponieważ przedmiot objęty egzekucją nie stanowi już majątku wspólnego. Jednakże powyższa teza uzasadniona jest jedynie specyfiką omawianego stanu faktycznego. W sytuacji, w której przedmiot egzekucji stanowi składnik masy majątkowej powstałej po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej, a przed dokonaniem działu majątku wspólnego, wierzyciel w celu egzekwowania swoich należności powinien uzyskać zajęcie prawa dłużnika do żądania działu majątku wspólnego (art. 912 k.p.c.), a po przeprowadzeniu działu skierować egzekucję do tej części majątku, która przypadnie dłużnikowi. Niedopuszczalne jest natomiast kierowanie egzekucji do udziału w niepodzielonym majątku jednego ze współmałżonków.

Literatura

Jędrejek G., *Zarząd majątkiem wspólnym małżonków*, Warszawa 2012.

Kłos M., *Wspólność majątku spadkowego*, Warszawa 2004.

Koenner M., *Egzekucja z innych wierzytelności i innych praw majątkowych*, Sopot 2011.

Kremis J., w: *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. E. Gniewek, P. Machnikowski, Warszawa 2014.

Malinowski A., *Redagowanie tekstu prawnego. Wybrane wskazania logiczno-językowe*, Warszawa 2008.

Mról T., *Zgoda małżonka na dokonanie czynności prawnej w ustroju majątkowej wspólności ustawowej*, Warszawa 2001.

Pietrzykowski K., w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie egzekucyjne*, red. T. Ereciński, Warszawa 2012.

Popiołek W., w: *Kodeks cywilny. Tom II*, red. K. Pietrzykowski, Warszawa 2015.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 1998 r. I CKU 121/97 (niepubl.).

- Pyziak-Szafnicka M., *Ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika*, Warszawa 1995.
- Radwański Z., Olejniczak A., *Prawo cywilne – część ogólna*, Warszawa 2013.
- Skowrońska-Bocian E., *Komentarz do art.46 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego*, LEX 2015.
- Skowrońska-Bocian E., *Mażeńskie ustroje majątkowe*, Warszawa 2010.
- Szczurek Z., w: *Kodeks postępowania cywilnego postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz*, red. Z. Szczurek, Sopot 2013.
- Ustawa z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2011 r., nr 233, poz. 1381.
- Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1995 r., I CRN 218/95, LEX nr 24933.

**SUPREME COURT DECREE FROM 17 APRIL 2015, ACT SIGNATURE III
PECS 9/15, LEX NO 1665869**

Summary

Presented glos concerns the problem of enforcement of property, for which was abolished a joint ownership statutory marriage in case when only one of the spouses is a debtor. Additional major issue complication stems from the disposal of assets before its division. Investigation of claims by the creditor is possible, due to a judgment recognizing operation disposal of real property which is the subject of execution for the unsuccessful against itself. The author in a critical manner refers to thesis presented by the Supreme Court, indicating that the nature of issue discussed precludes putting on the basis of general theses concerning the conduct of the execution of the retained assets to which ownership was abolished, when the only one of the co-owners is a debtor.

Keywords: execution joint, ownership statutory marriage, action paulian, divisio of assets, abolition of the joint ownership